

Достигнахме така до дълбока шумлива рѣка, която пресичаше висока прѣспа. Преминахме рѣката и се изкачихме по билото на прѣспата. Всѣщностъ ние вървѣхме по огроменъ поледенъ масивъ; подкованитѣ ни обуца се плъзгаха, стѣпките ни тропаха и кѣнтѣха. Горе спрѣхъ да отдѣхна; спрѣ и другарѣтъ ми. И, въ единъ мигъ, сами не разбрахме какво стана: сякашъ невидима рѣка издърпа и скри нанѣкжде облака, и ние се видѣхме пакъ окжпани въ златната свѣтлина на слънцето. Погледнахъ напредъ къмъ скалитѣ и останахъ прехласнатъ. Покрай самия рѣбъ, между скалитѣ и прѣспата, прѣминаха като стрели, като нѣкакви хвърковати същества, три диви кози. Тѣ се появиха отъ дѣсно, една подиръ друга, върху сивия фонъ на скалитѣ и изчезнаха като привидения! Като че ли това не бѣха три бѣгащи животни, а нѣкакви игриви планински духове, мѣрнахъ се и изчезнали за мигъ изъ планинскитѣ лабиринти... Азъ извикахъ и се затекохъ да видя, кѣде се скриха тритѣ хвърковати сѣнки, но следния мигъ сѣтихъ, че краката ми пропадатъ въ праздно пространство и се свлѣкохъ надолу. Въ мигъ се видѣхъ потъналъ до гърди въ прѣспата, а краката ми висѣха надъ пропасть. За щастие, дупката бѣше тѣсна и, благодарение на издутата ми раница и прострѣни овреме лакти встрани, успѣхъ да се задържа надъ прѣспата, но все още въ смъртна опасностъ...

Никога нѣма да забравя този страшенъ моментъ. Сигурно съмъ надалъ викъ, защото другарѣтъ ми веднага се спрѣ, обърна се и ме видѣ. Азъ дращѣхъ по заледения снѣгъ съ нокти и търсѣхъ здраво мѣсто да дамъ грѣбъ и да се измъкна отъ зиналата подъ мене пропасть, като продължавахъ да викамъ на другаря си:

— Помощъ! Помощъ! Тичай! Помогни ми! Подай бастуна си!

Но моятъ спѣтникъ приближи полека, спрѣ на